לאו כדיבור דמי ורבי יוסי סבר תוך כדי דיבור כדיבור דמי, וסבר ר' יוסי תוך כדי דיבור כדיבור דמי והתנן *הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים הרי זו תמורת עולה דברי ר"מ ר' יוסי אומר אם לכך נתכוון מתחילה הואיל ואי אפשר לקרות שני שמות כאחד דבריו קיימין, ואם אמר תמורת עולה ונמלך ואמר תמורת שלמים, הרי זו תמורת עולה — והוינן בה 'נמלך' פשיטא *ואמר רב פפא נמלך בתוך כדי דיבור קאמרינן? אמרי תרי תוך כדי דיבור הוי — חד כדי שאילת תלמיד לרב וחד = כדי שאילת הרב לתלמיד: כי לית ליה לרבי יוסי, כדי שאילת תלמיד לרב = שלום עליך רבי ומורי דנפיש, כדי שאילת הרב לתלמיד שלום עליך אית ליה: אמר רבא עדים שהוכחשו ולבסוף הוזמו נהרגין *דהכחשה תחילת הזמה היא אלא שלא נגמרה אמר רבא מנא אמינא לה? *דתניא מעידני באיש פלוני שסימא את עין עבדו והפיל את שינו שהרי הרב אומר כן, ונמצאו זוממין, משלמין דמי עין לעבד היכי דמי אילימא כדקתני דליכא כת אחרינא משלמין דמי עין לעבד בתר דמפקי ליה לחירות דמי עינו קבעי שלומי, ועוד דמי כוליה עבד לרב בעי לשלומי ועוד שהרי הרב אומר כן הרב מי ניחא ליה? אלא לאו כגון דאתו בי תרי ואמרי הפיל את שינו וסימא את עינו — דבעי מיתיב ליה הרב דמי עינו, ואתו בי תרי מציעאי ואמרי עינו והדר שינו דלא בעי למיתב ליה אלא דמי שינו דקא מכחשי ליה קמאי למציעאי והיינו שהרי הרב אומר כן דניחא ליה במאי דקאמרי, וקתני נמצאו זוממין מציעאי משלמין דמי עין לעבד שמע מינה הכחשה תחילת הזמה היא אמר אביי לא, דאפכינהו ואזמינהו, ממאי? מדסיפא

לאו כדיבור דמי · והוו ליה שני עדיות ומשום חדא לא אתכחש אידך, דמשעת דיבור אחרון נפסלו ולא משעת דיבור ראשון : **כדיבור דמי** · וכחד עדות דמי והרי פסולין היו באותה שעה : ה"ג הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים ולא גרסינן ותמורת שלמים : **הרי זו תמורת עולה דברי ר"מ** · דאית ליה לר"מ תפוס לשון ראשון : **דבריו קיימין** · ותרעה עד שתסתאב ותימכר ויביא בדמי חציה עולה ובדמי חציה שלמים : **שהוכחשו ולבסוף הוזמו נהרגין** · וכשנגמר הדין על פיהם קודם שהוכחשו אמרה רבא, שאם לא נגמר הדין עדיין אפילו הוזמו מתחילה אין נהרגין שאין העדים זוממין נהרגין עד שיגמר הדין והכי מיתוקמא בסיפא דשמעתין כגון דאתו בי תרי ואמרי הכי ופסקוה לדינא אפומייהו : **שהוכחשו** · שנים אומרים הרג ושנים אומרים לא הרג : **ולבסוף הוזמו** · שבאת כת שלישית ואמרה "עמנו הייתם" נהרגין : **שסימא את עין עבדו** · ויצא לחירות ואח"כ הפיל את שינו וחייב ליתן לו דמי שינו : **שהרי הרב אומר כן** · כלומר דניחא ליה לרב בסהדותא דהני ולקמן מפרש מאי ניחותא : **ש"מ הכחשה תחילת הזמה היא** · דאי לאו תחילת הזמה היא מאחר שבטלה עדותן מי אית בהו דין הזמה : **אמר ליה אביי לא** · אי דהוכחשו על ידי כת ראשונה שוב אין כת שלישית מזימתן והכא כשאין שם כת ראשונה אלא הם, ולקשיא לך דמי עבד לרב בעי לשלומי הכא כגון שכת שניה אפכינהו ואזמינהו שאמרו להם "אותו היום שאתם אומרים, עמנו הייתם במקום פלוני, אבל ביום אחר הוה, ואיפכא הוה" דממה נפשך עבד נפיק לחירות והן משלמין לו דמי עין שרצו להפסידו וניחא ליה לרב דניפוק בטינו ויתן לו דמי שינו, ואי קשיא הואיל וראשונים הם מאי הוי מפסדי ליה, הא לחירות הוי מפקי ליה ואכתי דמי עבד לרב בעי לשלומי, לקמיה פריך ליה ומוקמינן לה בשעמד בדין : מדסיפא

הרי זו תמורת עולה דברי ר"מ · בפ"ב דזבחים (ד' ל· וסס) אמרי' הרי זו תמורת עולה ושלמים מהו אמר אביי בהא ודאי מודה ר"מ וטעמא דאביי כדמפרש בפ' כילד מערימין (תמורה ד' כו· וסס) דטעמא דר"מ משום דהוי כמו תחול זו ואח"כ תחול זו מדהוה ליה למימר תמורת עולה ושלמים ואמר תמורת עולה תמורת שלמים אבל רבא פליג עליה וקאמר דעדיין היא מחלוקת דקסבר רבא דטעמא של ר"מ משום דדעתו של אדם אם יכולין שניהם לחול יחולו ואם לאו תפוס לשון ראשון דדעתיה אקמא : **ונמלך** תוך כדי דיבור כו' · למאי דסבר נמי השתא דרבי יוסי סבר תוך כדי דיבור לאו כדיבור דמי נראה דכשמתכוין לכך ואמר היום תמורת שלמים ולמחר תמורת עולה דאין דבריו קיימים והוו כמו דברים שבלב ודוקא תוך כדי דיבור הוא דמהני לענין לפרש דבריו מהני תוך כדי דיבור : **תרי** תוך כדי דיבור הוו · השתא תוך כדי דיבור דתמורה איירי תוך כדי דיבור גדול וכיון דתוך כדי דיבור קטן אית ליה ותוך כדי דיבור גדול לית ליה נראה דתוך כדי דיבור גדול אין מועיל כלום אפי' לפרש דבריו דלא הוי אלא כאומר היום תמורת עולה ולמחר תמורת שלמים דהוו דברים שבלב וה"פ דברייתא אם לכך נתכוין תחילה כלומר שאומר תוך כדי דיבור קטן שדומה לנתכוין תחילה לכך דבריו קיימים ואפי' לא נתכוין נמי כיון דכדיבור דמי אבל בנמלך כלומר שאומר תוך כדי דיבור גדול שדומה כמו נמלך הרי זו תמורת עולה אפי' נתכוין תחילה לשניהם :

כדי שאילת תלמיד לרב · והא דאמר בפרק תפלת השחר (ברכות ד' כז: וסס*) הנותן שלום והמחזיר שלום לרבו גורם לשכינה שתסתלק מישראל היינו כשנותן שלום לרבו כמו לחבירו כמו שאמר ליה שלום עליך ולא אמר רבי והא דאמר בפ' ר"ע (שבת ד' פט·) כלום יש עבד שנותן שלום לרבו עבד שאני שאימת רבו עליו ובשום ענין אין ליתן לו שלום.

כי לית ליה לרבי יוסי כדי שאילת תלמיד לרב · תימה דרב אחא מדיפתי דאמר בפ"ק דמכות (דף ו.) ובפרק שבועת העדות (שבועות דף לב· וסס) תוך כדי דיבור כדי שאילת תלמיד לרב כמאן דלרבנן לית להו כלל כדי דיבור אפי' כדי דיבור קטן ור' יוסי נמי כתלמיד לרב מודי דלאו כדיבור דמי וי"ל דסבר לה כברייתא דמי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ואמר ואני (נזיר דף כא. וסס) וכן הלכתא דתוך כדי דיבור כדיבור דמי והכי פסקינן הלכתא בנדרים בפרק בתרא (דף פז·) דתוך כדי דבור כדיבור דמי חוץ ממגדף ועובד ע"ז ומקדש ומגרש ואפי' בכדי שאילת תלמיד לרב כריש לקיש וכרב אחא דמכות (דף ו·) ודשבועת העדות (שבועות דף לב·) ושיעור כדי שאילת שלום תלמיד לרב מפרש ר"ת דהיינו טעמא דכשאדם מעיד עדות או עוסק במקח וממכר וחבירו נותן לו שלום או רבו ע"כ יש לו להשיב ולהפסיק כדאמר ברכות (ד' ו:) הנותן שלום לחבירו ואין מחזיר נקרא גזלן שנאמר גזילת העני בבתיכם ולכך תיקנו חכמים שלא יהיה זה חשוב הפסק וכן מוכח בנזיר (ד' כ:) דקאמר הוב לא שבקת רווחא לתלמיד ומיהו בפ' בתרא דנדרים (ד' פז·) אין מתיישב טעם זה לענין קריעה דכסבור שמת וקרע ואח"כ מת אם מת תוך כדי דיבור יצא ידי קריעה ואם לאו לא יצא ידי קריעה והתם מאי שייך שיעור זה *ושמא לענין קריעה הקילו : **אמר** ליה אביי לא דאפכינהו ואזמינהו ממאי מדסיפא כו' · נראה לר"י דכל סוגיא זו כפי מאי דס"ד השתא דדיוקא דרבא הוי מרישא אבל לפי האמת מסקנא דדיוקא דרבא מסיפא ולא אמר אביי זה מעולם אלא בני הישיבה היו מתרצים כן אליביה דאביי לפי מה שהיו סוברים דדיוקא דרבא מרישא אבל לפי המסקנא (א) דאמר אביי דרישא בשלש כתות כדאוקמא רבא בלא מיפך והזמה ובסיפא בשתים במיפך ובהזמה ולאו דוקא נקט אביי אפכינהו תחילה דאם כן איתכחשו להו אלא מעיקרא אזמינהו והדר אפכינהו א"נ מעיקרא אפכינהו ואזמינהו תוך כדי דיבור ונראה לר"י דאביי מוקי לה בג' כתות כדמוכח לקמן דקאמר ואביי אמר לך בשלמא רישא לא סגי בלא ג' כתות דקתני שהרי הרב אומר כן ואיירי דמציעאי נמי אפכינהו ואזמינהו לקמאי דהשתא לא איתכחשי מציעאי כלל וליכא למידק מינה דהכחשה תחילת הזמה היא דמשלמי וכי קתני נמצאו זוממין מציעאי משלמין דמי עין לעבד ה"ה דמי עין לקמאי שהרי היו מחייבין אותם דמי עין לרב משום כאשר זמם אלא לפי שלא הוזכרו ראשונים בברייתא לא חש למיתני ומיהו אין אנו צריכין כלל להיפוך בתראי למציעאי דכיון דהוזמו ממילא קיימא עדות קמאי ובקונט' פי' דאביי מוקי רישא בב' כתות כמו סיפא ויש ליישב הא דקתני שהרי הרב אומר כן דמעיקרא ודאי דלא ידעינן דאפכינהו והוה קשה לן מאי שהרב אומר כן אבל השתא דאפכינהו שמח הרב בעדותן של אלו שאין מחייבים אותו כ"א דמי שן לפי שיודע שיבאו עדים שיחייבו אותו דמי עין ולפי זה איכא לאוקמי כל סוגיא זו לפי האמת דרבא לא הביא הרישא אלא לדקדק הימנה דסיפא איירי בשלש כתות כמו רישא ואביי מהדר ליה דוק לאידך גיסא מדסיפא סגי בב' כתות ובמיפך והזמה רישא נמי סגי בב' כיתות ואין לך ראיה מסיפא מכח רישא דאיכא לאוקמי כולה בב' כתות והא דקאמר לקמן בשלמא רישא לא סגי בלא שלש כתות ה"ק אי נמי לא תתיישב לך שהרי הרב אומר כן אי לא מוקמת לה בשלש כתות מכל מקום סיפא איירי בב' כתות ואם תאמר אי בב' כתות מוקמת לה לרישא אמאי משלמי דמי עין לעבד תקשה ליה כדפרכינן

צא א ב מיי' פ"ב מהל' תמורה הל' ד סמג לאוין שמה :

צב ג מיי' פ"ב מהלכות שבועות הלכה טז ופ"כ מהל' עדות הל' ג :

צג ד מיי' פי"ח מהל' עדות הלכה ד סמג עשין קי טוש"מ סי' לח :

צד ה ו מיי' פרק כא מהל' עדות הל' ד :

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אמר וכו' לפי המסקנא קאמר אביי דרישא בשלש כיתות וכו' לא סגי דבלאו ג' וכו' תחלת הזמה היא מדמשלמי וכו' :

[ד"ה והנותן]

ועי' בר"ן בנדרים שם ד"ה והלכתא ובתוס' ב"ב קכט: ד"ה והלכתא

זבחים ל.
תמורה כה:
נדרים סט:

[ע"ש בתמורה כה: דמילתא דרב פפא איתמר אמשנה הקודמת שם]

[כתובות יט:]

תוספת' דמכות פ"א

הכחשה תחילת

רבא ואביי

הבלות רישא וסיפא

שלבי בירור

כתות עדים